

Arrest

nr. 229 768 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 16 september 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BONUS, die *loco* advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2019 dient verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar halfbroer, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 11 juli 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 226 565 van 24 september 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing. Bij arrest nr. 229 767 van 3 december 2019 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 16 september 2019 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 226 567 van 24 september 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing.

Op 16 september 2019 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ MIRA op 16.09.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : K. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1982

geboorteplaats : B. (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.07.2019 dat haar betekend werd op 16.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 29.01.2019 een aanvraag tot gezinshereniging in met haar halfbroer die de Belgische nationaliteit heeft. Op 11.07.2019 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 16.07.2019 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 13.08.2019 beroep in tegen deze beslissing. Dit beroep is niet schorsend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Marokko zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor het RVV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen. Na contact met de Stad Waregem blijkt dat mevrouw hierna geen nieuwe

verblijfsaanvraag heeft opgestart. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd op 16.07.2019 door de Stad Waregem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat ze ongeveer anderhalf jaar geleden naar België kwam omwille van gezinshereniging. Betrokkene verklaart niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat ze voor haar zieke moeder wil zorgen. Ze verklaart in België te willen blijven en dat ze hiervoor de nodige aanvragen heeft ingediend. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart geen duurzame relatie of kinderen in België te hebben. Ze verklaart een halfbroer en moeder in België te hebben. Dit geeft haar echter geen automatisch recht op verblijf. Mevrouw verklaart nog maar anderhalf jaar in België te verblijven. Daarvoor leefde ze dus ook gescheiden van haar moeder en halfbroer. Ze kan steeds contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Mevrouw kan steeds een intrekking van dit inreisverbod vragen volgens de toepasselijke wetgeving. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Le requérant prend un premier moyen tiré de :

- *la violation de l'article 1, 8°, 39/79, 40bis et 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *la violation des principes de bonne administration ;*

Développement

Première branche

L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire d'une décision d'ordre de quitter le territoire (en l'occurrence, celle datée également du 16.09.2019, confirmant une précédente décision d'ordre de quitter le territoire datée du 11.07.2019) ;

Ce caractère accessoire de l'interdiction d'entrée ressort de la définition-même qu'en donne l'article 1, 8° de la loi du 15.12.1980 (« interdiction d'entrée : la décision interdisant l'entrée et le séjour sur le territoire des Etats membres pendant une durée déterminée, qui peut accompagner une décision d'éloignement » - le requérant souligne) ainsi que par le libellé de l'article 74/11, § 1er de la loi du 15.12.1980 aux termes duquel « La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants (...) » (le requérant souligne) ;

L'interdiction d'entrée ne peut donc exister sans l'ordre de quitter le territoire qu'elle accompagne ;

Or, la loi du 15.12.1980 prévoit qu'un effet suspensif de plein droit est attaché au recours introduit à l'encontre d'une décision de refus de séjour telle celle adoptée par la partie adverse le 11.07.2019, de sorte qu'aucune décision d'éloignement ne pouvait être adoptée durant l'examen de ce recours ;

Dans son recours introduit le 13.08.2019, elle développait cette position comme suit :

“ Artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

“(…)”

Hieruit volgt dat het van rechtswege schorsend beroep dat openstaat tegen weigeringsbeslissingen inzake familieleden van een burger van de Unie (artikel 40bis), eveneens openstaat ten aanzien van de andere familieleden van een burger van de Unie (artikel 47/1).

Dit strookt met de verplichting die op lidstaten rust krachtens artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38 om de aanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie te “vergemakkelijken”.

Huidig beroep dient daarom van rechtswege schorsend te zijn.

Uw Raad laat daar geen twijfel over bestaan (arrest nr. 177.526 van 10.11.2016):

“Aldus blijkt dat artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet voor bepaalde familieleden van derdelanders in een van rechtswege schorsend effect voorziet van het beroep tot nietigverklaring dat zij indienen tegen de beslissing waarbij hun verblijfsaanvraag wordt geweigerd (zie: artikel 39/79, § 1, tweede lid, 1° tot en met 3°, van de Vreemdelingenwet). Een restrictieve lezing, zoals de verwerende partij voorstaat, van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet in die zin dat enkel tegen de weigeringsbeslissingen inzake familieleden van de burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (en dus niet tegen de beslissingen inzake de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet) een van rechtswege schorsend beroep open staat, is dan ook op het eerste gezicht moeilijk te verzoenen met de verplichting die volgt uit artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn om de aanvragen van personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

In de huidige stand van het geding en gelet op het bepaalde in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet lijkt het dan ook dat de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet zo moet worden geïnterpreteerd dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht van andere familieleden van een Unieburger, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

L'arrêt n°177.526 précité constitue une confirmation d'un précédent arrêt n° 130.817, rendu par une chambre à trois juges ;

Compte tenu du caractère suspensif du recours introduit à l'encontre de la décision de refus de séjour du 11.07.2019, la partie adverse ne pouvait adopter d'ordre de quitter le territoire et donc d'interdiction d'entrée à l'encontre de la requérante, à peine de violer l'article 39/79 de la loi du 15.12.1980 ;

Deuxième branche

L'article 2.3 de la directive 2008/15 prévoit que :

« La présente directive ne s'applique pas aux personnes jouissant du droit communautaire et la libre circulation, telles que définies à l'article 2, point 5, du code frontières Schengen »

L'article 2.5 du code frontières Schengen indique pour sa part :

« Aux fins du présent règlement, on entend par :

(...)

5) «personnes jouissant du droit communautaire à la libre circulation»:

a) les citoyens de l'Union, au sens de l'article 17, paragraphe 1, du traité, ainsi que les ressortissants de pays tiers membres de la famille d'un citoyen de l'Union exerçant son droit à la libre circulation, auxquels s'applique la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres (15); »

Il s'ensuit que l'article 1, 8° de la loi, qui définit l'interdiction d'entrée, n'est applicable ni aux citoyens européens et aux membres de leur famille, ni à la catégorie qui y a été assimilée par le législateur, à savoir les autres membres de la famille d'un citoyen de l'UE visés à l'article 47/1 de la loi ; or, si la partie adverse a dénié à la requérante cette qualité d'autres membre de famille aux termes de la décision précitée du 11.07.2019, un recours a été introduit à l'encontre de cette décision, devant Votre Conseil ; ce recours est actuellement toujours pendant ; à peine de violer les principes de bonnes administration et le caractère effectif de ce recours, la partie adverse ne pouvait adopter la décision entreprise sans attendre l'issue du recours introduit ;

En effet, dans l'hypothèse où la décision de refus de séjour devait être annulée par Votre Conseil, la requérante serait dans l'incapacité de revenir en Belgique en vue de bénéficier des effets de cette annulation : du reste, il ne peut être exclu que la partie adverse considère que la requérante n'a plus intérêt à sa demande de séjour au vu de l'existence de cette interdiction d'entrée qui l'empêche de revenir en Belgique ;

Quatrième branche

La décision entreprise est fondée sur l'article 74/11 de la loi du 15.12.1980, qui expose que :

« (...) La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. (...) »

Sur le premier de ces deux motifs, si la partie adverse n'a assorti d'aucun délai pour le départ volontaire l'ordre de quitter le territoire que la décision entreprise accompagne, c'est en raison d'un risque de fuite que la requérante estime absolument non-établi ;

En effet, dans son recours introduit à l'encontre de la décision de refus de séjour du 11.07.2009, la requérante a fait mention de l'adresse à laquelle elle résidait en Belgique, en compagnie du membre de famille rejoint ; c'est d'ailleurs à cette adresse qu'elle a été trouvée et privée de liberté par la police ; Quant au second motif déduit de ce qu'il n'a pas été donné suite volontairement à l'ordre de quitter le territoire dont était assortie la décision de refus de séjour du 11.07.2019, la requérante a fait valoir dans le recours qu'elle a introduit à l'encontre de cette décision qu'elle considérait qu'était attaché à ce recours un effet suspensif de plein droit de l'obligation de quitter le territoire, déduit de l'article 39/79 de la loi du 15.12.1980 ; elle a développé cette position de manière sérieuse dans son recours, lequel n'a pas encore fait l'objet d'un traitement au fond ; La décision entreprise viole les articles 62 et 74/11 de la loi du 15.12.1980 ;"

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 1-8°, 39/79, 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel betoogt zij dat een inreisverbod niet los van een bevel om het grondgebied te verlaten kan bestaan. Zij stelt dat het beroep gericht tegen de bijlage 20 van 11.07.2019 van rechtswege schorsend is en verwijst hierbij naar een arrest van de Raad met nr. 177.526 van 10.11.2016.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 11.07.2019 (bijlage 20), genomen werd op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Tegen dergelijke beslissing staat geenszins een van rechtswege schorsende beroepsprocedure open.

Er dient te worden opgemerkt at artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet enkel melding maakt van 'een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet' en niet van 'andere familieleden van een burger van de Unie'.

Artikel 39/79, §1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er een schorsende beroepsprocedure openstaat tegen:

"elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis) op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van (een burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in artikel 40bis) (...)"

Nergens in artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet wordt melding gemaakt van het feit dat beroepen tegen beslissingen ten aanzien van andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, eveneens van rechtswege schorsend zouden zijn.

Door een schorsende werking te verlenen aan beroepsprocedures ingesteld tegen een beslissing tot weigering van erkenning van verblijfsrecht aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet wordt artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet miskend.

Verwerende partij verwijst hierbij naar arrest nr. 220 896 van 8 mei 2019 van de Raad waarin wordt gesteld:

"Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden kan uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat het de bedoeling was van de Belgische wetgever om tegen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een automatisch schorsend beroep. De procedurele waarborgen waar de verzoekende partij op doelt zijn terug te vinden in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst ook naar deze bepaling. Echter dient vastgesteld te worden dat deze bepaling niet terug te vinden is onder de bepalingen van Hoofdstuk 1 waaraan artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet refereert.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (B.S. 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn. (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 3): "Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:

(...)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;”

Dienaangaande wordt verder in de voorbereidende werken gesteld als volgt:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin." (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 20-22).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie" dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet er enkel in bestaat "onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht" (Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) blijkt dat het Europees Hof erop wijst dat de Uniewetgever "een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt" (punt 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: "52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien." (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te "vergemakkelijken".

De Belgische wetgever heeft er voorts bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ook niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder "Hoofdstuk 5 De rechtspleging" van de vreemdelingenwet en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"(...)"

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet is op het eerste gezicht duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: "Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet".

Toen voormeld koninklijk besluit werd gewijzigd heeft de Belgische wetgever geen enkel initiatief genomen om zich te verzetten tegen de inhoud van dit koninklijk besluit, zodat op heden niet meer kan gesteld worden dat het de wil was van de wetgever om alsnog een automatisch schorsende werking toe

te kennen aan een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

In de huidige stand van het geding kan het voorlopige standpunt zoals ontwikkeld in het arrest nr. 130817 van 3 oktober 2014 dan ook niet langer worden gehandhaafd. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten.

Bijgevolg kan op het eerste gezicht noch uit de Burgerschapsrichtlijn, noch uit de desbetreffende bepalingen in de Vreemdelingenwet, noch uit voormeld koninklijk besluit blijken dat de "andere" familieleden, louter omdat de Belgische wetgever ervoor geopteerd heeft hen eenzelfde verblijfsrecht toe te kennen als familieleden van een burger van de Unie wanneer zij blijken te voldoen aan het recht op binnenkomst en verblijf als andere familieleden van de burger van de Unie, daarom ook dezelfde procedurele waarborgen genieten of moeten genieten als deze die gelden voor de familieleden van de burger van de Unie, wanneer hun aanvraag wordt afgewezen op grond van de vaststelling dat zij niet voldoen aan de vereisten om als ander familielid verblijfsrecht te verkrijgen."

Een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat dat artikel 1-8° van de Vreemdelingenwet niet op haar van toepassing is gelet op het schorsend beroep dat zij heeft ingesteld tegen de bijlage 20 van 11.07.2019.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, zoals supra uiteengezet, het beroep ingesteld tegen de bijlage 20 van 11.07.2019 niet van rechtswege schorsend is.

Aangaande het gebrek aan een termijn om het grondgebied te verlaten en het risico op onderduiken motiveert de bestreden beslissing als luidt (eigen vetschrift):

"Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1°: voor het vrijwillig geen enkele termijn is toegestaan en/of
- 2°: een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.07.2019 dat haar betekend werd op 16.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 29.01.2019 een aanvraag tot gezinshereniging in met haar halfbroer die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 11.07.2019 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 16.07.2019 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende op 13.08.2019 beroep in tegen deze beslissing. Dit beroep is niet schorsend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Marokko zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor het RVV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

Na contact met de Stad Waregem blijkt dat mevrouw hierna geen nieuwe verblijfsaanvraag heeft opgestart. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd op 16.07.2019 door de Stad Waregem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat ze ongeveer anderhalf jaar geleden naar België kwam omwille van gezinshereniging. Betrokkene verklaart niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat ze voor haar zieke moeder wil zorgen. Ze verklaart in België te willen blijven en dat ze hiervoor de nodige aanvragen heeft ingediend. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart geen duurzame relatie of kinderen in België te hebben. Ze verklaart een halfbroer en moeder in België te hebben. Dit geeft haar echter geen automatisch recht op verblijf.

Mevrouw verklaart nog maar anderhalf jaar in België te verblijven. Daarvoor leefde ze dus ook gescheiden van haar moeder en halfbroer. Ze kan steeds contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Mevrouw kan steeds een intrekking van dit inreisverbod vragen volgens de toepasselijke wetgeving.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Verzoekster toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij kennis heeft van de juridische en feitelijke motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate dat zij die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303). Verzoekster, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Zij betwist thans niet op het grondgebied van het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (een geldig paspoort evenals een geldig visum/verblijfstitel), noch geen gevolg gegeven te hebben aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Zij toont evenmin aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben alvorens de bestreden beslissing te nemen, noch dat deze beslissing onzorgvuldig zou zijn gemotiveerd. Het enige middel is in al de onderdelen niet ernstig.”

2.3.1. Verzoekster voert de schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 40bis van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.2. Verzoekster stipt aan dat een inreisverbod het *accessorium* vormt van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster verwijst in dit verband naar de artikelen 1, 8° en 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster kan geen inreisverbod bestaan zonder dat het vergezeld wordt door een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werpt op dat uit de vreemdelingenwet volgt dat haar beroep ingediend tegen de hogergenoemde beslissing van 11 juli 2019 een schorsende werking kent. Verzoekster verwijst in dit verband ook naar 's Raad arresten met nr. 177 526 van 10 november 2016 en met nr. 130 817. Verzoekster werpt op dat gelet op de schorsende werking van het beroep ingediend tegen de beslissing van 11 juli 2019, haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden opgelegd en bijgevolg ook geen inreisverbod zonder miskenning van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet.

In de thans bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat “*(d)e beslissing tot verwijdering van 16.09.2019 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod*”. Op 16 september 2019 wordt inderdaad ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 226 567 van 24 september 2019 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing. Tegen deze beslissing werd geen beroep tot nietigverklaring ingediend en inmiddels is de beroepstermijn ook verstreken. Deze beslissing is bijgevolg definitief in het rechtsverkeer aanwezig. De thans bestreden beslissing gaat dus wel degelijk gepaard met “*(d)e beslissing tot verwijdering van 16.09.2019*”.

Waar verzoekster meent dat haar beroep ingediend tegen de beslissing van 11 juli 2019 een schorsende werking kent, kan worden verwezen naar wat in dit verband in 's Raad arrest met nr. 226 567 van 24 september 2019 werd uiteengezet:

“uit de gegevens zoals die voorliggen aan de Raad blijkt dat verzoekende partij zich heeft beroepen op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, in het kader van de toepassing van artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet, om een verblijfsrecht in het Rijk te verkrijgen als ander familielid.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat het de bedoeling was van de Belgische wetgever om tegen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een automatisch schorsend beroep. De procedurele waarborgen waar de verzoekende partij op doelt zijn terug te vinden in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst ook naar deze bepaling. Echter dient vastgesteld te worden dat deze bepaling niet terug te vinden is onder de bepalingen van Hoofdstuk 1 waaraan artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet refereert.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (B.S. 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn. (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 3): “Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:

(..)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen

64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;”

Dienaangaande wordt verder in de voorbereidende werken gesteld als volgt:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin." (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 20-22).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet er enkel in bestaat "onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht" (Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) blijkt dat het Europees Hof erop wijst dat de Uniewetgever "een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt" (punt 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: "52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien." (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te "vergemakkelijken".

De Belgische wetgever heeft er voorts bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ook niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder "Hoofdstuk 5 De rechtspleging" van de Vreemdelingenwet en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"§ 1

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen

ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

§ 2.

De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in § 1, tweede lid, 7° en 8° desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.

Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

§ 3.

Dit artikel is niet van toepassing wanneer de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde beslissingen steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid..”

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet is op duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: “Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet”.

Toen voormeld koninklijk besluit werd gewijzigd heeft de Belgische wetgever geen enkel initiatief genomen om zich te verzetten tegen de inhoud van dit koninklijk besluit, zodat op heden niet meer kan gesteld worden dat het de wil was van de wetgever om alsnog een automatisch schorsende werking toe te kennen aan een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Het voorlopige standpunt zoals ontwikkeld in het arrest nr. 130 817 van 3 oktober 2014 kan dan ook niet langer worden gehandhaafd. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten.

Bijgevolg kan noch uit de Burgerschapsrichtlijn, noch uit de desbetreffende bepalingen in de Vreemdelingenwet, noch uit voormeld koninklijk besluit blijken dat de “andere” familieleden, louter omdat de Belgische wetgever ervoor geopteerd heeft hen eenzelfde verblijfsrecht toe te kennen als familieleden van een burger van de Unie wanneer zij blijken te voldoen aan het recht op binnenkomst en verblijf als andere familieleden van de burger van de Unie, daarom ook dezelfde procedurele

waarborgen genieten of moeten genieten als deze die gelden voor de familieleden van de burger van de Unie, wanneer hun aanvraag wordt afgewezen op grond van de vaststelling dat zij niet voldoen aan de vereisten om als ander familielid verblijfsrecht te verkrijgen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de stukken gevoegd in de zaak met rolnummer 236 212, ook de handelingen van de verwerende partij niet hebben laten uitschijnen dat het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 20 schorsend is daar enerzijds aan de verzoekende partij geen bijlage 35 werd afgeleverd, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier, waar dat wel het geval is bij een van rechtswege schorsend beroep in de zin van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en anderzijds in de akte van kennisgeving ook uitdrukkelijk melding werd gemaakt van het niet-schorsend karakter van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dit als volgt: "Ik heb haar ervan op de hoogte gebracht dat, indien zij dit bevel niet opvolgt, zij gevaar loopt naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel" en "Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet".

De verzoekende partij kan dan op het eerste zicht ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de bestreden beslissing artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt daar deze bepaling een van rechtswege schorsende werking voorziet voor een beroep ingesteld tegen een beslissing tot weigering van verblijf zoals genomen ten aanzien van haar op 11 juli 2019, op die wijze dat een verwijderingsmaatregel niet mag genomen worden, minstens niet mag worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep."

De Raad eigent zich deze motieven toe. Het beroep ingesteld tegen de beslissing van 11 juni 2019 heeft geen schorsende werking.

2.3.3. In een tweede onderdeel van het eerste middel verwijst verzoekster naar artikel 2.3. van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en artikel 2.5. van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore). Verzoekster leest in deze artikelen dat een inreisverbod niet van toepassing is op Unieburgers en hun familieleden en evenmin op de categorie die door de wetgever met hen wordt gelijkgesteld, dit zijn de andere familieleden van de Unieburger zoals vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Verzoekster erkent dat haar per beslissing van 11 juli 2019 een verblijf in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet werd geweigerd. Verzoekster werpt evenwel op dat zij tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend en het beroep op het ogenblik dat het thans voorliggende beroep werd ingediend nog steeds hangende was. Verzoekster meent dat haar op grond van "*les principes de bonnes administration*" en het effectief karakter van een rechtsmiddel geen inreisverbod kon worden opgelegd zonder het ingediende beroep tegen de beslissing van 11 juli 2019 af te wachten.

Artikel 2.3. van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore."

Artikel 2.5. van de Schengengrenscore luidt als volgt:

"In deze verordening wordt verstaan onder:

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

- a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;
- b) de onderdanen van derde landen en hun familieleden die, ongeacht hun nationaliteit, uit hoofde van overeenkomsten tussen de Unie en haar lidstaten enerzijds, en die landen anderzijds, rechten inzake vrij verkeer genieten die gelijkwaardig zijn aan die van de burgers van de Unie;"

Op 29 januari 2019 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van haar halfbroer, die de Belgische nationaliteit heeft. Op 11 juli 2019 besliste de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing steunde onder meer op de vaststelling dat niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon gebruik had gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Bij arrest nr. 226 565 van 24 september 2019 verwierp de Raad de vordering tot schorsing van deze beslissing van 11 juli 2019. Bij arrest nr. 229 767 van 3 december 2019 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. Hieruit volgt dat verzoekster niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 2.5. van de Schengengrenscodex.

Het beroep ingediend tegen de voornoemde beslissing van 11 juli 2019 kent ook geen schorsende werking (zie hoger).

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.4. In een derde onderdeel van het enig middel werpt verzoekster op dat het inreisverbod onder meer steunt op het gegeven dat haar geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegekend omdat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoekster werpt op dat dit risico op onderduiken absoluut niet is aangetoond. Verzoekster laat gelden dat zij in het kader van haar beroep tegen hogergenoemde beslissing van 11 juli 2019 had aangegeven op welk adres zij verbleef. Verzoekster geeft aan dat zij ook op dit adres werd aangetroffen en van haar vrijheid werd beroofd.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende uiteengezet:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.07.2019 dat haar betekend werd op 16.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 29.01.2019 een aanvraag tot gezinshereniging in met haar halfbroer die de Belgische nationaliteit heeft. Op 11.07.2019 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 16.07.2019 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 13.08.2019 beroep in tegen deze beslissing. Dit beroep is niet schorsend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Marokko zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor het RVV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen. Na contact met de Stad Waregem blijkt dat mevrouw hierna geen nieuwe

verblijfsaanvraag heeft opgestart. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd op 16.07.2019 door de Stad Waregem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd."

Thans wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat "(d)e beslissing tot verwijdering van 16.09.2019 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod" en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn wordt toegestaan. Binnen de uiteenzetting over het risico op onderduiken (reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan) wordt erop gewezen dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd. Bij arrest nr. 226 567 van 24 september 2019 heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 16 september 2019 verworpen. Een beroep tot nietigverklaring werd niet ingediend en inmiddels is deze beroepstermijn ook verstreken.

Verzoekster uit over het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep reeds verworpen werd. Dit onderdeel van het middel is niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634). Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat dit risico op onderduiken werd besproken in het arrest van de Raad nr. 226 567 van 24 september 2019 en dat het middel niet ernstig werd bevonden.

Daarnaast leest verzoekster in de bestreden beslissing dat haar een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werpt hiertegen op dat zij tegen dit bevel van 11 juli 2019 een beroep indiende en zij dit beroep in toepassing van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet van rechtswege schorsend acht en dit beroep nog niet ten gronde werd behandeld.

Hoger werd al uiteengezet dat het beroep ingediend tegen de beslissing van 11 juli 2019 van de gemachtigde van de minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geen schorsende werking kent. Bovendien verwierp de Raad bij arrest nr. 226 565 van 24 september 2019 de vordering tot schorsing en bij arrest nr. 229 767 van 3 december 2019 het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Een schending van de artikelen 1, 8°, 39/79, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET